

We vragen u enkel voor persoonlijk gebruik onze content te kopiëren. Het delen van deze content met anderen is niet toegestaan © Het Financieele Dagblad 2025.

‘Lange tijd had ik spijt dat ik niet was doodgegaan’

Alice van Essen

Toen investeerder Herman Hintzen, te horen kreeg dat hij acute leukemie had, leek zijn einde plotseling erg nabij. Hij verzoende zich snel met die gedachte, maar toen de dood uitbleef, moest hij opnieuw leren leven.

Herman Hintzen Foto: Mark Horn voor het FD

Op de terugweg van een bespreking met zijn compagnon, met wie hij investeringsmaatschappij henQ Capital Partners heeft opgericht, wordt Herman Hintzen (52) drie keer gebeld door een onbekend nummer. De vierde keer neemt hij op, lichtelijk geïrriteerd. Het blijkt de invalhuisarts, bij wie hij zich de dag ervoor met vage, aanhoudende griepklachten had gemeld. Ga toch maar even bloed

prikken, had de arts geadviseerd. Nu belt hij met de uitslag van het onderzoek.

Hintzen parkeert zijn elektrische step tegen een gevel in de Amsterdamse Spuistraat. ‘Slecht nieuws, je hebt acute leukemie’, klinkt het. Wat zeg je dan, vraagt Hintzen zich af. ‘Ga ik daaraan dood?’ De huisarts windt er geen doekjes om: ‘Ja, waarschijnlijk wel’. Bevend pakt Hintzen zijn step weer. Het is woensdag 26 september 2018, een prachtige herfstdag, en Hintzen zoekt naar huis.

‘De kanker had zich inmiddels verspreid door mijn hele bloed’

Herman Hintzen

In het AMC, op de afdeling Hematologie, hoort Hintzen dat hij T-cel acute lymfatische leukemie heeft. ‘De kanker was ontstaan in mijn beenmerg, maar had zich verspreid door mijn hele bloed.’ De artsen hebben een plan, maar als na twee maanden blijkt dat dit niet aanslaat, komt stamceltransplantatie in zicht. Zijn vier jaar jongere broer Rein is een positieve match als donor. ‘Dit was een lot uit de loterij, want de kans op een match is 1 op 50.000, bij broers en zussen 1 op 4.’

‘Toen de plastic zak met daarin de cellen van Rein op mijn infuus werd aangesloten, hebben we geproost met Jip & Janneke-champagne. “Mijn bloedbroeder” noem ik hem sindsdien.’

De voorbereiding op de stamceltransplantatie is echter ingrijpend. ‘Ik kreeg een heel zware behandeling, waarbij alles wordt platgelegd. Alleen mijn hart deed het nog.’ De weg naar herstel blijkt veel langer en taaier dan gedacht, Hintzen voelt zich jarenlang een wrak. Hij houdt er een haatliefdeverhouding met zijn artsen aan over. ‘In het ziekenhuis was ik een groot fan van de artsen geweest, nu dacht ik ‘What the fuck hebben ze met me gedaan?’

‘Alleen de dood hoefde niets van me’

‘Had ik niet gewoon lekker dood moeten gaan?’ is de vraag die Hintzen zich steeds vaker stelt. Immers, na het slechte nieuws had hij meteen geweten: doodgaan vind ik niet erg. Terugkijkend op 52 mooie levensjaren - zijn liefde voor zijn partner Lydia en hun samengestelde gezin met zes kinderen, zijn investeringsfonds - voelt Hintzen dankbaarheid. Het vooruitzicht van een definitief einde boezemt hem nauwelijks angst in.

- **1966** 3 oktober geboren in Den Haag
 - **1985 - 1991** Werktuigbouwkunde TU Delft
 - **1996 – 2002** Medeoprichter softwarebedrijf Arpa Intrabouw
 - **2004 – 2007** Oprichter Goede Ideeën Fabriek
 - **2004 – 2018** Medeoprichter henQ Capital Partners
 - **2021 – nu** Non-executive director Backyard Farms Africa
 - **2025** Publicatie boek *De dood als bondgenoot*
-

Sterker nog, de dood lijkt rust te bieden. ‘Iedereen wilde iets van me. Mijn geliefden wilden me houden, de artsen kwamen telkens met een nieuw plan. Maar de dood hoefde niks van me.’ Hintzen ziet de dood voor zich als een zachtaardig, blauw knuffelbeest dat, rustig in een hoekje van de kamer, op hem wacht met de boodschap: ‘Ooit zal ik je in mijn armen sluiten, Herman, maar ik heb geen haast.’

Geen identiteit, geen status

De dood voelt ook aantrekkelijk, omdat Hintzen noodgedwongen uit zijn investeringsfonds is gestapt. ‘Dat vond ik heel moeilijk. Mijn ondernemerschap gaf me identiteit en status. Bovendien had ik ontzettend veel plezier in mijn werk.’ Maar na de stamceltransplantatie sleept hij zich door de dagen heen, is hij al uitgeput na een

kort bezoek, voelt hij zich regelmatig depressief. ‘Voor Lydia en mijn kinderen was dat een zware tijd.’

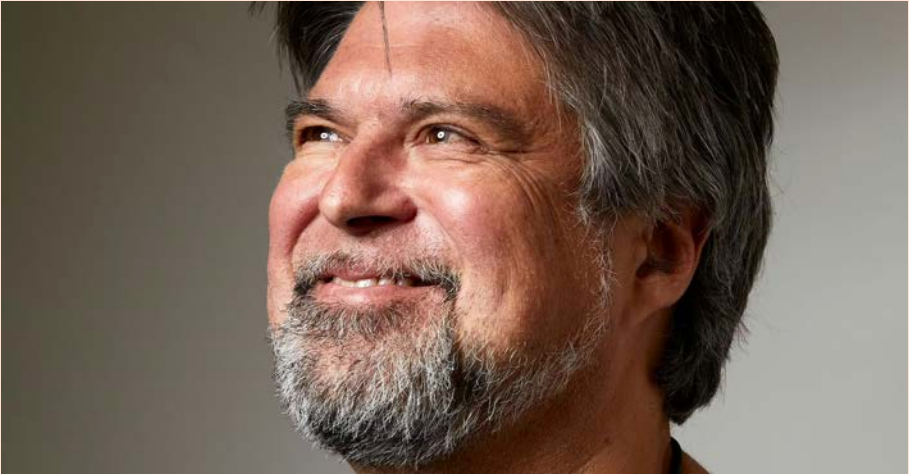

Foto: Mark Horn voor het FD

De blogs die Hintzen onder de titel *The Hermanator fights back* op zijn website plaatst, blijken een reddingsboei. ‘Aanvankelijk opgezet om familie en vrienden van mijn gezondheid op de hoogte te houden, maar al snel deelde ik bespiegelingen op leven en dood.’ Deze resoneren bij zoveel mensen dat Hintzen al snel honderden volgers heeft. ‘Bekenden en onbekenden stuurden mails of deelden hun ervaringen.’ Op verzoek van zijn lezers bundelt Hintzen de blogs in zijn boek *De dood als bondgenoot*, dat onlangs verscheen.

Intussen maken zijn kwetsbare immuunsysteem en chronische klachten als trombose in zijn hoofd, pijn in middenrif en arm- en beenspieren en onvoorspelbare

rillingen hem vatbaar voor elk rondwarend virus. ‘Van november tot april was ik bijna continu ziek. Sindsdien sla ik vanaf half september alle sociale afspraken af. En dat voor iemand die nooit iets wilde missen.’

‘Als je niet bereid bent je schouders eronder te zetten, wordt het niks. Ik ben trots op de nieuwe inhoud die ik aan mijn leven heb gegeven’

Herman Hintzen

Zacht klimaat

Overwinteren in Zuid-Afrika blijkt een keerpunt. Het zachte klimaat doet Hintzen zo goed dat hij en Lydia besluiten er een tweede thuis te zoeken, waar ze de helft van het jaar verblijven. In Kaapstad ontmoet hij de Brit Dominic Johnson-Allen met wie hij in 2020 Backyard Farms opricht, een sociaal bedrijf dat werk creëert voor lokale vrouwen. ‘Veel van hen waren werkloos of leefden in armoede. Nu verdienen ze een inkomen door chilipepers te kweken, te plukken en deze te verwerken tot sauzen, waaronder de populaire sriracha.’ Terwijl Johnson-Allen de dagelijkse operatie runt, houdt Hintzen zich bezig met de financiën en

lange termijn. Door de overname van een ander bedrijf produceert Backyard Farms nu meer dan een miljoen potjes saus per jaar.

Al snel realiseert Hintzen zich dat zijn leven nooit meer hetzelfde zal zijn als voor de diagnose. Dat blijkt waar. Nog altijd meldt hij zich regelmatig voor controles in het ziekenhuis in Kaapstad of Amsterdam, slikt hij dagelijks een handvol medicijnen. En zijn energie is beperkt; elke middag doet hij een dutje. ‘Voor mezelf maak ik geen vijfjarenplannen meer.’

Toch heeft hij sinds een jaar weer heel soms dat gevoel van *yes*. ‘Als ondernemer zei ik altijd: als je niet bereid bent je schouders eronder te zetten, wordt het niks. Dat heb ik nu ook gedaan. Ik ben trots op de nieuwe inhoud die ik aan mijn leven heb gegeven.’ Hij voelt zich een ander mens, zachter, emotioneler. ‘Ik kan om alles huilen, heerlijk.’ Tegelijkertijd blijft hij onthecht. De dood is geen angstbeeld, maar een vertrouwde mogelijkheid. ‘Volgende week, morgen, nu, op dit moment; het is goed.’

Tegenslag

In Tegenslag vertellen ondernemers, bestuurders, politici, sporters en kunstenaars over de dieptepunten in hun loopbaan. En hoe zij die te boven kwamen. Eerdere afleveringen.
